

הנוכל הליאומי

**שש ענים אחרי ששוחרר מן
הכלא מפני ששכב בבית חולים
ונטה – כביכול – למות (למעלה)
קיפץ יהושע בן-ציון על הטרשים
של התנחלות שכס-עילית,
כשהוא בריא ועליז**

יהושע בן-ציון נדון לתריסר שנות מאסר, בגלל גניבת 47 מיליוני דולרים. אביו, שמואל בן-ציון, נהרג בגלל הרבה פחות מזה: 18 לירות ישראליות. האב היה איש עשיר מאוד בעל בתים להשכרה בירושלים. הוא היה ידוע ביחס הקשוח שהפגין כלפי הדיירים, שרבים מהם היו עניים, והתקשו לשלם במועד את שכר הדירה. אחד הדיירים שסילק שמואל בן-ציון מביתו בירושלים, היה נכה קטוע-רגל, שפיגר בתשלום שכר הדירה בשלושה חודשים – כסף שש לירות ישראליות לחודש.

כלילה שלפני סילוקו ביקש הנכה ארכה של יום אחד, לפני שיפנה את הדירה הקטנה. אחותו של יהושע בן-ציון הסכימה לתת לנכה ארכה זאת, בתנאי שישלם 110 ל"י, כרמילינה לאותו לילה. האחות היא מאירה ריינר, צגתו של גידעון ריינר. אחרי שסולק הנכה, הוא ערך התנקשות נפל בחייו של בן-ציון, ואחר כך החליט לחטוף אותו ואת חתנו, גרעון ריינר. החטיפה לא עלתה יפה. הטומיגן שהיה בידי החוטפים ירה שמואל בן-ציון נהרג, וגרעון ריינר נפצע. זה היה בספטמבר 1954 (העולם הזה 1982).

יהושע בן-ציון היה אז עורך-דין בירושלים. אחרי שטיים בהצטיינות את הפקולטה למישרים באוניברסיטה העברית. הוא פתח משרד עורכי-דין שהתמחה בהקמת חברות וארציות. הוא תבע כי החוק ישונה, ויתאפשר להטיל עונש-מוות על האיש שהרג את אביו. כאשר התברר לבן-ציון כי סעיף-האישום הוא הריגה, הוא תבע בתוקף להחליף את סעיף-האישום לרצח בכוונה תחילה, כדי שאפשר היה להטיל עונש מירבי.

המעביד של ספיר

ד איש שהרג את שמואל בן-ציון
[נדון ל-15 שנות-מאסר. בגלל רגלו הקטועה, היה המאסר קשה עליו מאוד.]

אשתו וילדיו היו ללא פרנסה, והמתינו לו 12 שנים מחוץ לכלא. לבסוף החליט הנשיא זלמן שזר לקצר את תקופת המאסר.

כאשר נודע הדבר לבן-ציון, הוא רתח מועם, ושיגר מיכתב לנשיא שזר בתביעה שיחזור בו, ושהאיש שהרג את אביו ירצה את מלוא תקופת המאסר. יהושע בן-ציון הוא היום בן 58, בעל גיורה נאה, לבוש בהירור, שיערו דליל, ופניו שופע-בריאות. הוא אינו נוקם ונוטר רק כשהמדובר באיש שהרג את אביו. בעניין עונש-המוות, אין אצלו אפליה בין יהודים וערבים.

יהושע בן-ציון מצא לעצמו ג'ב קל ונוח בשירות המילואים שלו בצה"ל, הוא מונה כשופט צבאי. בשני מישפטים שבהם ישב בן-ציון כדן, הוא חרץ את דינם של הנאשמים למוות. פעם היה זה במישפטן של שתי חברות אש"ף שנאשמו בחטיפת מטוס, ופעם היה זה במישפטו של צעיר ערבי שהואשם בהשתייכות לאש"ף, ובניסיון (שלא הצליח) לבצע מעשה-חבלה.

לצערו של בן-ציון, החליטו שילטונות צה"ל להמרות את פיו של השופט הקפדן, וגירוי הדין לא בוצעו. סבו של יהושע בן-ציון היה יהושע שטמפר, ממייסדי המושבה פתח תקווה. הנכד לא היה צריך לראוּג לפרנסתו בעת לימודיו באוניברסיטה העברית.

באמצע שנות החמישים נמצא לבן-ציון חובש-הכיפה שידוך הגון מאוד. הוא נשא לאשה את מוניקה ויליאמס, אחת מארבע בנותיו של המיליונר היהודי-בריטי, נחום-זאב ויליאמס, איש בעל עסקי-ביטוח מסועפים ועסקים רבים אחרים, חובקי-עולם.

ויליאמס היה גם עסקן ציוני, שנמנה עם ועד שליחי הקהילות באנגליה. הוא התחיל להשקיע בישראל עוד באמצע שנות השלושים. ב-1937 הוא רכש את בנק העולים. בעלי הבנק הזה היו אביו של עורך-הדין אליהו מירון, לימים שותפו של בן-ציון, אביו של עורך-הדין גרעון האוזנר, ואדם בשם

יהושע בן-ציון בהתנחלות ברבה
מקל-החליכה נשמת מזמ, הגניחות נשכו